

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 24 2010

Sumari

Editorial	3
St. Jordi 2010. Primers premis Escola Avenç	5
St. Jordi 2010. Primers premis Escola Ramon Fuster	17
St. Jordi 2010. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	29
Arts Plàstiques 2010. Primers premis Escola Avenç	54
Arts Plàstiques 2010. Primers premis Escola Ramon Fuster	55
Arts Plàstiques 2010. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	56

FUNDACIÓ
PRIVADA
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

La nostra portada

La fotografia de la portada d'aquest Mirèio n. 24 representa una cortina vermella, com aquelles dels teatres o com les que surten en els quadres surrealistes de René Magritte. Una cortina densa i opaca que, a la manera d'un mur, ens impedeix la visió d'allò que hi ha al darrere.

Es tracta d'una metàfora.

Una metàfora que també pot ser aplicada a l'educació, en el sentit que pensem que l'educació ha de servir, precisament, per ajudar a apartar cortines i enderrocar murs i permetre veure què hi ha més enllà.

Ha d'ajudar-nos a prendre distància, perspectiva i donar-nos visió de conjunt... com a mínim, fins a la cortina o el mur següents.

Parlem, doncs, d'ensenyar a contextualitzar; un aprenentatge bàsic i fonamental que qualsevol model educatiu hauria de propiciar. Contextualitzar: ser capaços de relacionar els fets del nostre voltant i remetre'ls a la nostra situació particular. Saber conjugar allò més proper, la part "micro", amb aquelles coses més allunyades, la part "macro", sense perdre de vista el conjunt.

En definitiva, ens referim a un projecte educatiu que propiciï la formació del criteri propi sobre tot allò que passa al nostre voltant, a més del sentit crític i autocrític necessaris per fer-ne valoracions.

Si, per contra, no ajudem els nostres alumnes i els nostres fills a "apartar la cortina", tindran visions de poca distància, de curta volada. D'un excessiu primer terme.

I això no ens ho podem permetre. La família i l'escola estem obligats a anar més enllà.

Si ho aconseguim, com explica el filòsof Edgar Morin, els permetrem assolir el pensament complex, aquell que posa les idees i els fets en relació els uns amb els altres, els lliga i els considera com un tot, en comptes d'aïllar-los, i ens permet la visió de conjunt indispensable per gestionar aquesta complexitat.

Cada època, cada moment, amb les seves característiques i circumstàncies específiques, ha demanat un model educatiu que permetés fer-hi front, sabent que hi ha ingredients que sempre seran fonamentals: ensenyar a pensar, a expressar idees i conceptes (oralment i per escrit), a entendre un text complex, a llegir bé en veu alta... Ensenyar, també, a valorar i gaudir la riquesa de les diferents manifestacions artístiques.

A tenir presents els altres.

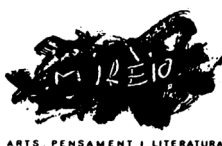
Per això, hem d'estar permanentment pensant i revisant el nostre projecte educatiu; considerar-lo viu, mirant quins dels continguts segueixen vigents i quins han de ser canviats o renovats en base a les noves necessitats dels alumnes, de les famílies i de la societat.

En cap cas, però, nosaltres, no hem de perdre de vista quins són els nostres objectius. Saber que hem de fer, cada dia i en cada moment, allò que calgui per garantir la qualitat educativa dels nostres alumnes.

Parlem, ara, d'aquesta revista.

En obrir-la, d'alguna manera apartem la cortina i accedim al contingut. I, en fer-ho, estem apartant l'altra cortina, la que, com hem dit més amunt, ens impedeix la visió de totes aquelles coses que es troben una mica més enllà de la nostra realitat més propera i estem prenent la perspectiva necessària per tenir visió de conjunt.

Fundació Collserola

Sant Jordi 2010

En Marc i el lladre

Temps era temps, hi havia un nen que es deia Marc. Un dia quan en Marc es va despertar va descobrir que ja era gran!! Va mirar els seus calaixos i va veure que els seus deures no hi eren. Quan va sortir de l'habitació va veure que casa seva era un palau! En el palau hi vivia una princesa que ho governava tot. Però hi havia un nen dolent que es deia Pol i que també volia manar. En Marc va aconseguir espantar-lo i es va casar amb la noia i van tenir set fills.

Víctor Velasco González
1r de primària

La serp que no tenia colors

En el país de les serps totes les serps eren de molts colors, però n'hi havia una que no tenia cap color. Totes les serps es reien d'ella i li deien: lletja, bruta...! Ella estava molt trista. Cada dia li deien coses lletges. Però un dia va tenir una idea! Ja sabia què faria! Se'n va anar a casa seva i va agafar un pot de pintures i aquarel·les amb pinzells. I sabeu què va fer? Doncs amb el pot de pintures i les aquarel·les amb els pinzells es va pintar de colors. I des d'aquell dia va ser la serp més maca de totes!

Laura Canalda Álvarez
2n de primària

Quan arribarà l'estiu

Quan arribarà l'estiu
amb aquells ocells que canten piu, piu,
i el soroll del mar,
i les abelles al teu costat.
Quan arribarà,
Quan arribarà?

Ja ha arribat!
La neu ha callat.
Em sembla que tindrem un estiu divertit.
Excepte per les picades dels mosquits.
Els nens fan xerinola
i els pares ja preparen l'olla
amb un menjar exquisit
per llepar-se'n els dits.

L'estiu i la tardor ja han passat
i la neu ha tornat.
I com que ha tornat la neu
a aquesta poesia he de dir adéu.

Judit Bisbal Amat
3r de primària

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

En Jordi i el llibre que no tenia paraules

Hi havia una vegada un nen que es deia Jordi, que li agradava molt llegir. S'havia llegit tots els llibres de la biblioteca de la seva escola.

Un dia el Jordi va anar a la biblioteca a buscar una pel·lícula i va veure a dalt d'un prestatge un llibre gruixut amb les tapes de pell i molt antic. El Jordi va demanar permís al bibliotecari per emportar-se'l a casa. Quina sorpresa quan el va obrir! El llibre no tenia paraules!

L'endemà, quan va arribar a l'escola, va tornar a la biblioteca per preguntar què en sabien d'aquell llibre misteriós. El bibliotecari li va respondre que des que ell havia arribat a l'escola, el llibre ja no tenia paraules. Sempre havia estat un misteri i ho continuava sent.

Què podia fer amb aquell llibre? Es preguntava el Jordi. Un cop a casa va tenir una idea. Va decidir que ell l'aniria omplint. Però què hi escriuria? Coses bones que li havien passat? No! Moments especials? Tampoc! Al cap d'una estona d'estar pensant va tenir una idea: hi escriuria contes que s'inventava el pare, històries que li explicava la mare i les vivències de quan l'àvia era petita. Havia fet un conte dels seus contes!

Així va ser com el Jordi va anar omplint aquell llibre. Quan el va portar a l'escola, el bibliotecari el va llegir i va quedar meravellat.

I des d'aquell dia, sempre que van nens a la biblioteca els llegeix les històries del Jordi.

Quim Riera Guitart
4t de primària

Des de dalt d'un turó

Des de dalt d'un turó
 Jo veig mil meravelles,
 mil meravelles d'un sol color.
 Tants miracles, tan bonics,
 que tota la meva alegria,
 m'arriba dins del pit.
 Jo veig els arbres com dansen,
 i com els ha despullat el fred hivern,
 i un ocellet com xiuxiueja,
 dalt d'una muntanya, en un gran avet.
 M'agrada la suau brisa,
 que em despeneta tots els cabells,
 com si un raspall em passés per sobre,
 amb les clares transparències de l'hivern.
 Grans orenetes passen pel cel volant,
 xiuxiuejant el seu bonic cant.
 I m'estiro lentament, sobre una catifa de cristall,
 i els meus ulls reflectint,
 poc a poquet se'm van tancant.
 Quan començo a somiar,
 els meus somnis són de colors
 i jo veig com tot el món,
 cada vegada va a millor.
 Des de dalt d'un turó,
 jo veig mil meravelles, mil meravelles
 tan belles com tu.

Laia Serrallonga Castells
 5è de primària

Un somni fet veritat

-Hola, em dic Marta i ara us vaig a explicar la meva història: Quan tenia set anys, jo era una nena amb el somni de ser cantant, una cantant famosa. Els pares em deien que comencés a pensar amb un altre ofici, ells deien que aconseguir ser una bona cantant era molt difícil però jo sabia que no ho deien per això, ells ho deien perquè jo cantava fatal i sabien que no tindria futur com a cantant. Tot i això, jo seguia somiant a ser cantant, i per tant cada dia quan tornava de l'escola em posava a cantar. Els pares sempre tenien alguna excusa a aquella hora: o que havien d'anar al supermercat, o que havien quedat amb uns amics, o que havien d'anar a fer encàrrecs, el cas és que sempre se n'anaven quan començava a cantar. A mi no m'importava massa perquè quan canto ja em sento feliç.

Als deu anys ja cantava una mica millor però tot i això seguia cantant fatal.

Al cap d'un temps els pares ja es van cansar d'haver de marxar cada tarda i van decidir muntar-me una caseta al jardí amb parets insonoritzades. La caseta era molt bonica: tenia les parets de color blau cel, una tauleta per berenar i un súper karaoke. D'aquesta manera jo podria cantar i ells estar a casa. Allò era el millor que m'havia passat.

Als tretze anys, volia entrar en una escola de cant. Com que els estudis m'anaven bé, els pares m'hi van deixar anar. Tot i això ells estaven molt preocupats per la professora perquè haver d'aguantar-me cantar cada tarda era tot un esforç.

M'hi vaig estar quatre anys anant cada tarda a l'escola de música. A mi m'encantava anar-hi i cantar i la professora em va dir que anava progressant.

Als disset anys vam pensar que ja cantava força bé i que ja no calia seguir a l'escola.

Vaig començar a treballar en una botiga de llibres per guanyar uns quants diners.

Però tot i això cada tarda seguia cantant a la meva caseta del jardí. Era molt feliç perquè cada cop cantava millor. Als vint-i-tres anys ja cantava molt bé i vaig decidir fer un disc, vaig anar a una discogràfica i ells em van acceptar.

Allò va ser el millor moment de la meva vida. El CD es va posar a la venda i vaig guanyar molts diners. I aquí estic. A punt de cantar en un concert davant dels meus fans. Encara ningú no es pot creure que de petita cantés tan malament, però així va ser.

Mariona Ribera Diví
6è de primària

Deures pendants

Encara me'n recordo d'aquell dia plujós de març quan, immòbil davant de la pantalla de l'ordinador, no trobava una història prou bona per presentar al concurs de Sant Jordi. Vaig decidir obrir el correu. I una altra vegada vaig veure cinquanta correus nous a la bústia. Mentre els anava esborrant, un per un, vaig veure que un d'aquells no tenia l'aspecte d'un correu brossa. El vaig obrir i em vaig sorprendre. Era un correu electrònic que, per l'estil, semblava estar redactat al segle XIX.

El més sorprenent va ser que, al final del correu, vaig veure un dels senyals que el meu avi em deia que representaven la nostra família. Me'l vaig llegir molt atentament, les instruccions eren clares: "Vés al carrer Carabassa de Barcelona, busca una casa on hi hagi una bruixa i truca a la porta tres vegades". Llavors representava que m'havia de passar una experiència inoblidable. Tot i així no li vaig fer gaire cas. Vaig suposar que probablement el dibuix havia estat una casualitat i aquell correu era un, com molts d'altres. Malgrat tot, no el vaig esborrar.

Des d'aquell dia, totes les nits somiava que era en un carreró estret de Barcelona i com a última alternativa em quedava picar a una casa on hi havia la cara d'una bruixa. Sempre em despertava cridant i al final vaig decidir anar-hi, probablement només era una broma i jo havia fet una relació estranya. Aquella mateixa tarda vaig agafar el tren i vaig enfil·lar cap al carrer Carabassa. Era un carrer estret i força lluminós amb uns porxos que, de tant en tant, travessaven el carrer. Quan vaig veure la casa amb la cara de la bruixa, el cor se'm va accelerar i vaig notar que la por s'apoderava del meu cos. Suposo que va ser l'instint que em va portar a picar a la porta i no marxar corrents.

Ràpidament un home de mitjana edat em va obrir la porta i abans d'entrar em va fer dir tots els noms dels meus avis i besavis i explicar totes les històries que sabia sobre la meua família de la branca del meu pare. Al final em van deixar entrar. La casa era un antic palau del segle XIX i, tot i que estava una mica deixada i semblava que ningú eixugava la pols des de feia més d'un segle, tenia un aspecte molt encisador. Vaig passar per uns quants corredors, on vaig comprovar que la casa era immensa. Al final em va portar a una cambra fosca on hi havia uns deu homes d'aspecte semblant al que m'havia obert la porta. Tots anaven pentinats igual, amb els cabells endarrere i amb una camisa. A més a més, semblava que m'estiguessin esperant. No sabia ben bé perquè estava allà i molt menys què esperaven de mi, per tant, em vaig disposar a escoltar el que em deien. Com ja suposava em van dir que m'estaven esperant des de feia anys (tot i que només en tenia 12), però abans que poguessin continuar amb la seva explicació, vaig sentir una mena d'explosió molt a prop del lloc on estàvem situats. Sincerament, em vaig espantar molt, tot i que ells semblaven molt tranquils, com si haguessin sentit ploure. I em vaig fixar que entre ells s'anaven fent mirades, com si en

aquell instant haguessin descobert alguna cosa amagada. Ens estaven bombardejant des de Montjuïc! Tot i això, ells es van quedar quiets durant uns minuts i finalment un dels homes va parlar. Em va dir que quan picaves a la porta tres cops seguits, passaves directament al segle XIX i ara estava enmig d'un dels bombardejos, la ciutat vivia una de les seves revoltes més sagnants. Aquesta era la raó per la qual m'havien enviat aquell correu. Necessitaven la meva ajuda per escriure un llibre sobre aquesta història perquè no quedés en l'oblit tota la feina que feien uns revolucionaris del segle XIX.

Al principi no m'ho vaig creure del tot, però aleshores es van tornar a produir els bombardejos, se sentien els crits de la gent, la trencadissa de vidres, per força m'ho vaig haver de creure. L'únic que no acabava d'entendre era per què m'havien escollit a mi i no a qualsevol escriptor famós. Va ser aleshores quan em van explicar aquella part de la història. La meva família havia estat durament castigada i el meu avi havia estat el primer escollit per escriure la història. Com que malauradament no l'havia pogut acabar, em tocava substituir-lo. L'encàrrec, doncs, estava fet. Aquells homes em van donar un bon gruix de fulls relligats amb un cordó de pell. No estava segura de si volia agafar aquell encàrrec i els vaig dir que m'ho pensaria.

Em van tornar a conduir per aquells corredors. Quan vaig sortir un altre cop a fora, estava plovent a bots i barrals. Vaig anar corrents fins a la cafeteria més propera i vaig demanar una xocolata desfeta. Mentre m'esperava em vaig recordar del que em deia sempre l'avi: t'agrada escriure, oi? Quan siguis més gran em sembla que tindrà una feina per a tu. Mai acabava d'entendre què volia dir amb això, però ara ja ho he entès. El meu avi sabia que ell no podria acabar la història i que l'hauria de continuar jo.

No vaig poder esperar que em portessin la xocolata i vaig tornar al carrer Carabassa. Tres cops a la porta i em va obrir el mateix home d'abans. Ara, amb un ampli somriure, em va dir: ja sabia que tornaries...

Bé, el meu problema inicial continuava. Ara tenia un argument magnífic per a una novel·la, però continuava no tenint-ne cap per al Sant Jordi.

Elisenda Freixes Còrdova
1r de secundària

Quan una gota de pluja cau

En el moment en què una gota de pluja cau, hi ha mil llocs on podria caure, però només les circumstàncies i els factors decidiran on. Aquella gota, en el moment en què de sobte decidí baixar de la seva estança, va estar descendint per tot el cel fins a caure al terrat del bloc de pisos del número 48 de l'Avenue de la Bourdonnais. La mateixa gota es va dividir en altres de més petites, que van regalimar per la teulada, al cinquè pis, i una de les petites gotes es va filtrar entre les teules i va caure fins a xocar amb el cap de Daniel Linus.

Vaig sentir com una gota queia sobre el meu cap. Em vaig despertar. Era tot fosc, només hi havia una espelma consumint-se sobre una taula de fusta en un racó. Jo era enmig de l'habitació, lligat a una cadira amb unes cadenes. Amb uns moviments secs vaig intentar treure-me-les. No es van moure. Se sentia la pluja com regalimava per les finestres, i aconseguia un so melancòlic. No me'n recordava de res, em feia mal el cap i tenia contusions per tot el cos. Em sentia fatigat i amb símptomes d'amnèsia. M'havien drogat? On era? Com havia arribat fins allà? Per què? Tantes preguntes em van fer voltar el cap i em vaig desmaiar.

De mica en mica, vaig començar a veure els contorns de la sala i, al cap de poc, ja hi veia perfectament. Vaig intentar fer-me un mapa mental de la seva distribució. Hi havia molta foscor ja que només hi havia aquella espelma sobre la taula de fusta. Era una habitació petita, amb dues cadires de fusta al voltant de la taula. A la meua dreta hi havia un pupitre antic. No tenia ni idea de com havia pogut arribar fins a aquell lloc. Vaig intentar pensar en els dies anteriors i em vaig fer una llista mental de totes les coses que recordava. Davant la impotència, vaig fer un fort crit de ràbia i desesperació. Em vaig quedar en silenci una bona estona intentant sentir sorolls exteriors. Només hi havia silenci. Se sentia la meua respiració i em notava les meves pulsacions. De sobte, vaig sentir unes passes d'uns talons femenins. Vaig aguantar la respiració durant uns segons i vaig començar a cridar amb força. Les passes no es van aturar, però ara se sentien unes altres passes. Vaig seguir cridant però sabent que ningú no m'ajudaria. Em sentia confús, no entenia res. No recordava res. Les passes es van aturar. De sobte, vaig sentir com van obrir la porta. No s'hi veia bé ja que només aquella espelma il·luminava tota la sala. Era un home, devia tenir uns trenta anys. Va agafar l'espelma i, a mesura que se l'anava apropant, podia reconèixer el seu aspecte. Va agafar una de les cadires amb l'altra mà i es va asseure, amb l'espelma en el genoll dret. La cera regalimava i l'home mantenia el silenci. Encara no li havia vist la cara, quan de sobte es va aixecar i em clavà un cop de puny. Es va tornar a asseure i encengué una cigarreta. Amb la mà que m'havia colpejat començà a fer moviments, tot gesticulant amb els dits a causa del fort cop. No aconseguia veure-li la cara, només es veia la petita llum rogenca de la cigarreta. Va estar una bona estona en silenci, sense contestar les meves preguntes. Després va començar a riure de manera sorollosa. Va començar a tossir i a riure alhora, però de cop es va aturar. Se'm va acostar sense moure's de la cadira, de manera que vaig poder veure la seva cara. No era tan jove com m'havia imaginat: tenia una barba mal afaitada

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

de tres dies i els ulls negres com la nit. Tenia els cabells llargs, pentinats cap enrere i em mirava fixament. La seva cara em sonava, sobretot la seva expressió cansada però alhora atenta:

- Ja és l'hora- va dir amb veu cansada.

- Com et dius? Per què m'has pegat? Què faig aquí?- vaig preguntar com si fos l'última oportunitat que tingués de conversar amb ell.

- No te'n recordes de res?- Hi va haver un silenci i va respirar a fons mentre em donava un mocador de paper per eixugar-me la ferida que m'havia fet al clavar-me el cop de puny.

- Te'n recordes del tracte, no? –Em va preguntar, amb somriure burleta.

No entenia res. No sabia de què em parlava. No me'n recordava de res. L'home s'aixecà, es posa al meu darrere i començà a cercar la clau de les cadenes. Em deslligà les mans de la cadira de manera que ja em podia aixecar. Vaig fregar-me les mans, tenia els canells plens de ferides de les cadenes. Va començar a regirar els calaixos i va agafar papers i fotografies. Quan va trobar el que necessitava es va girar, va agafar la seva americana i em digué:

- El primer pis del número 86, Rue Mouffetard. No et facis enrere- digué amb veu desconfiada.

Estava perdut, no me'n recordava de res i, a més a més, encara estava marejat. No sabia qui era aquell home ni quin tracte havia fet amb ell, però semblava un afer seriós. Em va donar una americana negra molt elegant i em va agafar la meua jaqueta bruta i suada i me la va llençar. Després va obrir un armari i va agafar un paquet amb un embolcall de color groc amb el meu nom escrit a la part de dalt. Me'l va donar i em digué:

- T'espera un cotxe negre a la cantonada, puja-hi i no facis preguntes. Aquest paquet –em va dir mentre me'l donava -, obre'l quan siguis dins del cotxe- digué quan obria la porta metàl·lica amb un moviment elegant.

Era tot molt estrany. No entenia res. Vaig fer un gest d'afirmació amb el cap i vaig començar a baixar les escales. Mentre baixava, em van sorgir totes les preguntes que m'hauria agradat fer. Vaig pensar no en tot el que havia succeït sinó en tot el que em podia passar en pujar en aquell cotxe, en obrir aquell paquet... M'agafaven ganes de quedar-me, de negar-me a tot el que m'havia dit. No m'havia adonat que ja s'havien acabat les escales i que era davant del portal, amb la mà agafada al pom de la porta per sortir. Totes les qüestions i els dilemes morals que m'havia fet al llarg de l'escala no van servir de res ja que vaig obrir la porta. Ja veia el cotxe negre aparcats a la cantonada.

Plovia i, mentre anava cap al cotxe, una gota de pluja em va caure damunt del cap.

Carles Torres Bruguera
2n de secundària

El parc de la lluna

Avui, com de costum des de feia massa temps, no estava inspirada. Tota aquella emoció en trobar-se davant d'un full en blanc s'havia esfumat i no tornava. Després del seu primer èxit com a escriptora necessitava escriure una segona obra per no caure en l'oblit. Però semblava que aquest havia de ser el seu destí. Se sentia tan plenament insatisfeta... Després de tant d'esforç i de tant d'èxit pensava que se sentiria completament feliç. No obstant, ella, una famosíssima escriptora del moment, encara no havia experimentat mai aquella sensació a la qual tothom aspira, el mot que ha mogut milers de vides i que tanta gent ens ha fet creure que sap com arribar-hi; mai havia estat completament feliç. I avui no seria una excepció.

Des de ja feia uns dies, s'havia traslladat a casa dels seus pares, a Seattle: la ciutat de la pluja, la seva estimada ciutat natal. Era allà on sentia que havia estat més a prop de la felicitat i hi havia tornat per trobar-la. Dins seu, alguna cosa li deia que necessitava ser feliç per poder tornar a escriure com abans. Però, malgrat tot, el full continuava en blanc i res indicava un canvi pròxim.

Passejava pels carrers de Seattle sense rumb, guiant-se pels pocs records de la infància que li quedaven. De cop i volta va veure al seu costat el seu parc preferit; el parc de la lluna no havia canviat en 55 anys. Un record va envair per complet la seva ment i el va deixar fer: havia après que els records vénen i se'n van, són absolutament incontrolables.

A poc a poc, les seves mans rugoses ja desgastades pels anys es van fer petites i suaus com les d'una nina. Va començar a veure-ho tot de més i més avall i tota aquella fatiga que s'apoderava a poc a poc del seu cos va desaparèixer de cop.

Tornava a tenir 5 anys, tornava a ser la petita Maggie Young. Era al parc de la lluna, aquell parc de formes arrodonides i tons blavosos: el seu parc màgic de Seattle. Tenia un cubell a la mà i un magnífic castell de sorra al davant. Va fer l'última torre i va donar per acabat el castell. Aleshores va anar corrents a buscar aquells ninotets que li acabaven de regalar i va començar la seva història. Va col·locar la princesa a la torre més alta del castell i va començar a narrar i animar els ninots de plàstic nous. Va ser aleshores quan va sentir la mare rere seu rient dissimuladament. Va girar-se complaguda i la va veure: que bonica que era! Havia oblidat les seves faccions suaus i maternals, havia oblidat aquella pell fina i estirada i aquella guspira d'alegria constant en els seus ulls clars... Voldria haver-se quedat contemplant aquella escena eternament, però el record es va esvair de cop tal i com havia arribat.

Aquella innocència que s'havia apoderat d'ella feia just uns segons s'havia esvaït i la trobava a faltar. Per què havia desaparegut aquella perpètua alegria? No

SANT JORDI '10

hi trobava resposta. Però va saber que de petita, sense saber-ho ni haver-s'ho guanyat a pols, havia estat feliç. Va reconèixer que si de petita hagués sabut escriure i hagués conegut la llengua, hauria escrit les històries més meravelloses del món, i va ser llavors quan va desitjar amb totes les seves forces ser petita altra vegada. Però era allà, al seu estimat parc, aturada des de ja feia massa estona; havia de continuar.

Després d'aquella petita guspira de llum el dia va continuar tal i com havia començat: d'un color gris monòton. Així transcorrien els dies i lentament s'acostava el dia de l'entrega del primer esbós.

Un dia, ja desconcertada, va decidir tornar a aquell parc. Tenia la sensació que aquell darrer record li havia volgut dir alguna cosa però no el sabia desxifrar. Així doncs, es va calçar i amb un bri d'esperança als ulls va marxar precipitadament cap al seu parc. En arribar-hi, va veure tres nenes jugant al tobogan. Aquesta vegada no la va envair cap record però, tot i així, es va asseure en un banc prop d'on eren. De seguida es va sentir atrapada per la meravellosa història que s'inventaven les petites. Jugaven a ser aventureres i amb una facilitat extraordinària s'inventaven una història rere una altra. Quanta imaginació! Va sentir enveja d'aquelles noietes, que, en un tres i no res, vivien una aventura magnífica en un petit parc ja desgastat pel temps. El desig de tornar a ser la noieta innocent que era la va envair de nou i aquest cop amb més força. S'hi va passar hores asseguda en aquell banc meditant. Va pensar que, potser, la solució per salvar el món en què vivim la té un nen. Que els subestimem, que els creiem massa innocents per participar en aquest món que no és blanc ni negre. Però les coses acostumen a ser més senzilles del que semblen i només des de fora les podem resoldre fàcilment. De sobte, es va sentir nena una altra vegada, va sentir dins seu el poder de canviar les coses i la responsabilitat de canviar-les cap a millor. I feliç per vés a saber quin motiu, va córrer cap a casa oblidant que ja era gran i que el seu cos no li permetia fer aquestes coses. Va entendre que havia construït barreres en un prat obert creat per ser lliure i va sentir ganes de cridar.

En entrar a casa va anar ràpidament cap a l'estudi i va veure altre cop l'odiat full en blanc. Però ara ja no era només un simple full en blanc: era la porta cap a una nova etapa, la porta a noves sensacions. Aleshores va prendre el boli amb força i va començar a escriure amb fúria. No tenia clar on la portaria aquesta vegada la imaginació, només sabia per on començar: *Hi havia una vegada...*

Berta Vidal Molera
3r de secundària

El millor regal

Com cada tarda d'hivern, jeia a la vora del foc, sobre el seient color grana mig desgastat per l'inevitable i veloç pas dels anys. Per aquesta raó em familiaritzava amb aquell particular moble; a ell els anys també l'havien canviat però d'una manera diferent. A través de la finestra glaçada es podien veure les figures d'infants jugant amb la neu, borroses per la capa de gel que cobria la finestra per l'exterior i per la meua vista escassa.

Era la nit de Nadal. Havia viscut exactament 94 nits com aquesta. Les 80 primeres van ser les millors, cada una diferent de les altres però totes embolicades amb el mateix sentiment d'il·lusió i felicitat. Pel que fa a les últimes, havien estat sempre igual de monòtones i insípides, embolicades amb sentiments de nostàlgia cap al passat i tristesa per tot allò que havia canviat. Altra vegada, la realitat em feia tocar de peus a terra. La meua vida s'havia acabat al mateix temps que s'havien esfumat la il·lusió i la felicitat que acompanyaven el dia de Nadal i gairebé tots els altres dies.

Una de les poques coses que el temps no m'havia pres eren els records del passat, que ara omplien els meus dies buits. No estava morta però tampoc vivia. No el present, almenys. El meu cos i els meus pensaments s'havien anat distanciant fins a separar-se del tot. Mentre el meu cos es trobava en aquella residència luxosa i apagada, el meu cap se n'anava a casa meua, la qual els amics i família acostumaven a omplir de soroll i d'alegria abans que el temps me'ls hagués arravatat a ells també.

El fet és que aquell 25 de desembre va acabar sent un dels millors dies de la meua vida... o no. El cas és que vaig morir. Definitivament. Al principi no me'n vaig adonar. Estava pensant en la meua filla i el meu germà, recordant el dia que vam anar a comprar un regal per a la meua mare i de sobte aquell record va canviar. Sovint canviava les memòries jo mateixa, però aquesta va canviar sola i molt sobtadament. Simplement, va agafar una altra direcció i quan vaig intentar tornar a la residència, no vaig poder.

El meu instint em va dir que la meua ànima havia aconseguit escapar de la presó que constituïa el meu cos i que aquesta havia aprofitat la seva llibertat per viatjar al temps on era feliç. També podia ser que fos boja o que el temps també s'hagués quedat amb la meua sensatesa, fos el que fos, era el millor regal de Nadal que havia rebut mai.

Mariona Varela Armengol
4t de secundària

L'esquirol i el menjar

Hi havia una vegada un esquirol que es deia Pau i un dia, de sobte, li va entrar molta gana i se'n va anar de cacera.

Però no va trobar res de res i va tornar a casa. Però de camí cap a casa es va trobar menjar i va pensar: -si el porto cap a casa podré menjar.

I així va ser, va menjar i la gana li va passar i se'n va anar a dormir.

Bernat Pubill Vilardell
1r de primària

La Maria i el seu gat

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria i vivia amb els seus pares i els seus germans a Barcelona.

L'aniversari de la Maria s'acostava i els pares i els germans s'havien d'espavilar a comprar els regals.

La Maria se'n va anar a mirar totes les botigues d'animals i va veure un gat que li agradava. La Maria va remenar per les seves butxaques i va trobar un full i un llapis. La Maria va dibuixar el gat i se'n va tornar a casa, es va dutxar, es va posar el pijama i va deixar la roba bruta a la cistella de la roba bruta.

La mare estava rentant la roba i quan va agafar la roba de la Maria va caure el full i el llapis i la mare va mirar què hi havia dibuixat en el full. Quan la mare va mirar el full i va veure que hi havia dibuixat un gat i va decidir regalar-li això en el seu aniversari.

Quan era l'aniversari de la Maria els pares li deien que obrís el regal més gran. Ella el va obrir i va saltar d'alegria quan va veure que hi havia el gat. Després va obrir els altres i hi havia el menjar i van ser molt feliços.

Nae Massaneda Sakuma
2n de primària

El sastre que no podia fer un jersei

Hi havia una vegada un sastre que vivia en un petit poblet al peu d'una muntanya. Un dia va venir un home que volia un jersei per dilluns de la setmana vinent i se'n va anar.

Llavors el sastre, com que no tenia fil per teixir, va anar a veure una filadora però resulta que quan va arribar a ca la filadora ja no hi era.

Llavors va decidir emprendre camí cap a l'altra banda de la muntanya per veure si allà trobava el pastor que li pogués donar llana per què ell li tragués el fil per al jersei. Total, que va agafar les seves coses i va emprendre camí cap a la muntanya. Va caminar i caminar fins que va arribar a un riu que creuava la muntanya. Després el sastre va dir:

- I ara com m'ho faré per creuar el riu?

Va sentir un sorollet que deia:

- Doncs jo t'ajudaré. He fet un forat sota terra amb les meves dentetes.

El sastre va preguntar tot encuriolit:

- Però, qui parla?

Llavors aquella veueta va dir:

- Doncs jo, un ratolí.

- On ets?

- Eo, aquí baix!

Aleshores els sastre va dir:

- Però què hi fas tu aquí?

- Jo també intento creuar el riu, com tu.

El sastre va respondre:

- Per què no anem tu i jo junts?

Un cop a l'altra banda, van caminar i caminar, van travessar camps verds, rierols, prats d'herba alta i fresca... Un cop van arribar on vivia el pastor, el ratolí es va quedar amb el pastor i el sastre es va quedar amb la llana i d'allà, buf, quin jersei més bonic va fer.

Però... què se'n va fer d'aquell jersei? Doncs, això ja és una altra història.

Marc Garcia i Torras
3r de primària

La televisió màgica

Ara mateix a Barcelona hi ha dos germans, la Berta i el Carles. A tots dos els agrada molt mirar la televisió però, per mala sort, ara s'ha espatllat perquè era molt vella. En Carles porta molts dies dient-li a la seva mare i al seu pare que en comprin una de nova i encara no han fet res. Però avui ha arribat el dia d'anar-la a comprar. Tots dos estan molt contents perquè els pares els diuen que ells els ajudaran a escollir-la. Ara mateix la mare els està dient que marxin a comprar-ne una de nova. Tots dos s'apunten immediatament.

Quan entren a la botiga, en veuen una de sorprenent: és de color blau, verd, taronja, lila i groc. A en Carles i la Berta els agrada molt aquella i, a més, està d'oferta! Els pares diuen que, com que està d'oferta i els agrada tant mirar la televisió, compraran aquella per a la seva habitació i en miraran una altra de més grossa per al menjador.

La dependent els diu que no només aquella està d'oferta, sinó que ho estan gairebé totes. Quan van a pagar-les veuen que la seva és molt més bonica i divertida que no pas la que serà per al menjador, que és negra i avorrida.

La caixera els diu que tot plegat són 300€.

Quan tornen cap a casa, tots dos estan molt contents perquè tenen una televisió per a ells sols. Diuen que aquesta nit el Barça juga un partit contra el Madrid i el miraran a la televisió nova.

A la nit comença el partit i el Madrid marca un gol al Barça. En aquell mateix instant, en Carles tira una pilota que hi havia per allà contra la tele i la pilota entra a dins. Llavors, la Berta fa el mateix amb una altra i també hi entra. Aleshores, s'adonen que és màgica i hi volen entrar. I així ho fan.

Quan ja estan dintre, s'han d'apartar una mica perquè van a parar al mig del camp. Tots dos es queden molt parats i esperen que acabi el partit. Quan s'acaba, demanen un autògraf a cada jugador i, pel forat que han deixat en venir, marxin.

Un cop a casa, li ho expliquen a la mare i al pare. Cap dels dos s'ho creu. Després fan anuncis i un d'ells és el de les Oreó. Pensen que ho provaran amb els pares. I sí que funciona! Van a parar a un lloc ple de paquets d'Oreó.

Ara els pares ja s'ho creuen i li ho van a dir a la senyora de la botiga. Els diu que és molt estrany i que no havia passat mai perquè aquelles teles eren noves de feia tres dies i no hi havia ningú més, a part d'ells, que l'hagués comprat.

Llavors, van fer anuncis d'aquesta tele per tot arreu i la botiga es va fer famosa arreu del món pel nom de la "tele de colors".

Maria Reinon Roig
4t de primària

El Tresor de l'esfinx

Érem de viatge (jo, l'Anna i el Marc) a la ciutat egípcia de El Caire. Eren les dues del migdia i el sol cremava com una bola de foc gegant.

Al primer restaurant que vam anar només hi havia escarabats verds i fregits de primer; de segon, cucs amb amanida i salsa de dàtil i de postres gelat de fulles de palmera. Tots eren semblants a aquest fins que van pensar que seria millor comprar el menjar en un supermercat i menjar-lo a l'hotel. Jo, en canvi, vaig pensar que podríem dinar mentre fèiem un viatge pel desert. Per què no? Però després me'n vaig penedir. Anàvem els tres dalt de tres dromedaris que havíem llogat en un local d'informació. A cada pas que fèiem, cada dromedari botava com una batedora. Se'ns havien acabat els queviures i ja ens havíem desviat del camí per culpa d'unes tres "fades Morganes".

En vam veure una altra i ens hi vam apropar esperant beure una mica d'aigua fresca. I ho era! A darrere hi jeia l'esfinx amb tres piràmides a la seva esquena. Crec que ens vam veure la meitat de l'aigua que hi havia i vam omplir totes les ampolles que havien quedat buides. Tot seguit, vam caminar cap a l'esfinx i vam intentar escalar-la com feia l'Obèlix, perquè no hi havia ningú que ens ho pogués prohibir. A sobre del nas de l'esfinx, vaig entreveure una diminuta porteta on, amb esforços, vaig poder veure una petita llumeta que brillava. Vam ficar-hi el peu (un darrere l'altre) dins d'aquell fosc túnel. I vam començar a rrelliscar per un humit i polsós tobogan fins que vam caure a sobre d'una roca, crec. Vaig agafar la llanterna i vaig veure que "allò" no era una roca sinó un gran bagul de pedra. El vam obrir entre tots tres (pesava molt!). I a dintre hi havia... Un tresor de veritat! I aquella llumeta era una moneda d'or que brillava amb la llum que entrava per la porteta.

Però... com sortiríem? Em vaig fixar que hi havia un pany amb una forma estranya on hi podria cabre perfectament una moneda. La moneda? És clar, la moneda que hi havia a terra! La vaig ficar pel foradet i una roca es va apartar deixant a la vista un passadís que acabava a l'oasi. Vam tornar a la ciutat més propera per avisar que havíem trobat un tresor.

Alba Guembe Mülberguer
5è de primària

Un àlbum, mil records

Hola, em dic Joan Serra. L'altre dia m'estava mirant un àlbum de fotos i no sabeu el que em vaig trobar. Sóc un home vell de 97 anys i la meua capacitat de memòria és molt baixa. Jo no tinc ordinador ni em passo el dia veient la televisió; jo el que faig és recordar. Ja sé que no tinc bona memòria, però tinc un amic que sempre em recorda els bons moments de la vida: un àlbum.

Sí, com he dit abans, tinc un àlbum, que ahir me l'estava mirant. Estic sol a casa i la meua dona ara reposa en pau, per això m'estimo tant i tant aquest àlbum. He pensat de compartir els meus bons moments de la vida amb tu, lector, i he escrit això:

"Ha sonat la campana, ja me'n puc anar cap a casa! Espero que l'escola sigui millor més endavant, perquè ara tot són cops de regle. Espero que la mare tingui el berenar preparat, tinc una gana que em moro!"

- Hola mama!
- Hola fill. Té, aquí tens el berenar.
- Oh, què bé, pa amb xocolata! El meu menjar preferit!

*Quins records de quan tenia vuit anys.
Aquest record, he pensat de no posar-lo però, en fi...escolteu-lo:*

- L'institut és més difícil del que em pensava. Per cert, on estava la cafeteria? És que m'he perdut. A veure a veure..., ah! Per aquí giro a l'esquerra i...Ai! Perdó, estàs bé?
- Sí, gràcies. Com et dius?
- Joan, Joan Serra.
- Jo em dic Mariona, Mariona Puig.
- És un nom molt bonic- li vaig dir.
- Eh, saps on està la cafeteria?
- Sí, jo també hi anava.

I qui m'anava a dir que aquella noia seria la meua esposa. Però no tot van ser flors i violes, per desgràcia la Guerra Civil espanyola em va agafar. Això és el que recordo: per la televisió es deia que havia caigut una bomba a casa dels meus pares i per desgràcia ells estaven a dintre. Em volia venjar de totes les formes possibles. Havia fet un curset per ser soldat i em van regalar una automàtica. – He de protegir la casa- em deia – pel bé de la meua dona, ara embarassada. Una nit freda, tornant de la feina, vaig veure la meua casa il·luminada i un crit sec acompanyat d'un tret. Em temia el pitjor. Vaig caminar lent cap a la porta i vaig desenfundar l'arma. Vaig obrir la porta, encara hi havia llum a dalt, però... algú m'apuntava al cap per darrere.

SANT JORDI '10

- Deixa anar l'arma!- em va dir una veu.

Vaig fer el que em deia, em vaig deixar caure i amb el peu li vaig treure la seva; la força ho decidiria tot. Ens vam començar a pegar, fins que, en un moment em vaig apropar a la pistola i li vaig engegar un tret. Va caure mort i em vaig desmaiar.

La guerra va ser el pitjor moment de la meua vida. Vaig allistar-me a l'exèrcit i vaig lluitar mil batalles. Als cinquanta anys em vaig tancar a casa, trist, desfet, sol.

I aquí estic, mirant un àlbum de fotos, amb noranta-set anys i explicant la meua vida a un lector admirant.

Aquesta història està basada en fets reals. No, això era una broma.

Guillem Parra Bazán
6è de primària

Pensaments

Mireu, us he de dir la veritat, quan ens van dir a classe que havíem de començar aquest escrit em vaig posar molt nerviosa i encara ara no sé ben bé per què. (Potser perquè l'any passat vaig guanyar el 3r premi però no estic molt segura d'això així que ho deixaré estar). Una de les coses que sé, és que no començaré aquest escrit com sempre comencen perquè crec que ja està passat de moda. Tampoc ho vull fer com aquelles noies que descriuen el seu "príncep blau". Així que crec que el millor és escriure tot allò que em passa pel cap quan em tanco a la meva habitació, em poso música i deixo fluir els meus pensaments com aquells núvols que veig passar pel cel.

Silenci ... No em molesteu que estic pensant...

No suporto la injustícia i la veig molt sovint. Ben pensat és molt difícil ser just per tothom.

M'encanta la frase que té un amic meu al Messenger que diu: "Les guerres deixaran d'existir quan el color dels ulls sigui més important que el de la pell."

Ai! Ara hauré d'anar a recollir la cuina, quina mandra! Les mentides em fan gelar la sang.

Oh carai, aquesta nit m'haig de tornar a posar les gomes dels brackets!

Ah! I abans quan passava pel carrer al costat de gent de color, quasi m'apartava, em feien por.

Com era, eh? Ara tot ho veig diferent, he tingut la sort de conèixer-los de prop i veure la immensa soledat que pateixen quan són al nostre país. És dur fer aquest canvi en els teus pensaments perquè et fa una mena d'incertesa, però tan de bo el fes tothom.

Tinc ganes que acabi aquesta redacció i posar-me al Messenger! Ara que hi penso, demà tinc hora al pediatre i l'endemà al dentista. Quin rotllo! Em moro de ganes que em deixin tranquil·la.

Recordo l'orfenat de l'Índia, era impactant. Les condicions eren horribles. El de Senegal estava més cuidat, tot i que no deixaven de fer pena les condicions dels nens.

Oh no! D'aquí poca estona em cridaran els pares per portar a passejar el Jack! És un avorriment perquè triga molt a fer les seves necessitats i, a més a més, fa molt de fred.

I ara que hi penso, ja sé que fa molt de temps que es fa i que és per tradició però, per què els reis són tan importants per nosaltres?

Que bé! Ja falta menys per anar a anglès extraescolar i poder veure de nou l'Ariadna! És que em cau tan bé!

M'ha agradat avui quan he sentit per les notícies allò del Hubble perquè sé que a la professora de Ciències Naturals li encanten aquestes coses i el pròxim dia ens ho explicarà molt millor que a la televisió.

Ara que, ben pensat, mira que n'arribo a ser de complexa, eh? I no vull ni pensar com ho seré de gran si ja amb tretze anys tinc tants pensaments i contradiccions! Crec que se'm cremaran les neurones abans de complir els quaranta.

Anna Tort Franch
1r de secundària

Estimat Isaac

Estimat Isaac,

T'escric perquè necessito treure tot el que porto dins i sé que no hi ha ningú que em compregui millor que tu. Últimament, passo molt temps sola, tancada a la meua habitació i asseguda en aquella cadira vella i marró del pare, que compartíem sovint perquè era molt còmoda. Si t'he de dir la veritat, segueix sent igual de còmoda, però no és el mateix si no em barallo per ella. La mare està bastant preocupada per mi. Creu que estic passant una depressió o alguna cosa per l'estil, però et puc ben assegurar que estic bé. Suposo que et preguntaràs en què penso durant tanta estona. Doncs bé, simplement em repeteixo la mateixa pregunta una vegada i una altra, intentant trobar resposta: Isaac, què puc fer? Tu sempre em donaves la solució a qualsevol problema, i ara..., ara no sé què fer.

Avui, a classe, no he pogut escoltar res del que deien els professors. Tenia el cap en un altre lloc, i tot i que els sentia, no els escoltava. De cop i volta, a la classe de les tres de la tarda, m'he començat a sentir angoixada i amb tantes ganes de plorar que he notat aquell nus que se't fa a l'estómac i no podia respirar. Quan m'he tranquil·litzat, he intentat tornar al món on visc i centrar-me en la realitat, en el que estava passant en aquell moment, i he notat unes pessigolles a la galta dreta: era un líquid que queia molt lentament i que estava calent. A poc a poc, he aixecat la mà posant-la a la galta. Una llàgrima ha caigut sobre el full i ha tacat els apunts. Aleshores, després de plorar per primera vegada des que no hi ets, he notat com et necessito. No vull que t'entristeixi saber que estic així, però és la veritat.

A les nits ho passo molt malament. Per molt que no vulgui, apareixen les mateixes imatges de sempre, que no paren de fer-me la vida impossible i fan que cada vegada senti que tot va ser per culpa meua: aquelles parets blanques i llampants de l'hospital, el llit on dormies i bàsicament passaves tot el teu temps, el dinar que demanaves cada dia... I el pitjor moment de la meua vida: el record que més mal em fa. Per això em sento culpable. Si jo no hagués insistit tant a anar a aquella festa, no hauria passat res d'això. Em sap greu ser tan pessimista.

Però, parlem d'una cosa més alegre. Els teus amics, tot i que et troben molt a faltar, sempre parlen de tu: dels bons moments que vas passar, records i nits inoblidables. T'aprecien molt. Fins i tot els professors ens han deixat seguir guardant les teves coses al teu armariet i decorar-lo perquè en quedi el record per tots els alumnes que passin per allà. Amb tons vermells, grocs, taronges i verds, han escrit el teu nom ben gran a la part de fora. I per dins han signat tots els teus amics, companys, professors i coneguts. N'hauries d'estar orgullós.

Per fi han acabat de restaurar la guitarra del tiet-avi d'Estats Units que tu vas començar a arreglar. I sona de meravella! Crec que sona així gràcies a tu i als canvis que li vas fer. He compost una cançó per a tu que parla de nosaltres. Et prometo que algun dia te la tocaré. Ah!, per cert, te'n recordes d'aquell concurs en què vas participar a la ràdio per guanyar unes entrades per veure el partit del Barça des de la llotja? Doncs has guanyat. També he acabat de llegir-me

SANT JORDI '10

la saga de quatre llibres que em vas recomanar: Crepuscle. Realment, són uns dels millors llibres que he llegit mai.

He canviat una mica la decoració de l'habitació: he penjat el quadre de Nova York (que és bastant gran i m'ha ocupat molt d'espai) i un retrat nostre de quant tu tenies onze anys i jo tres. La mare el tenia guardat a les golfes. Quan hi vaig pujar i el vaig trobar, també vaig veure un bagul de color marró fosc, i em va picar tant la curiositat que el vaig obrir. Suposo que tu ja sabies que existia, però jo em vaig quedar molt sorpresa del que hi havia dins. Vaig trobar els teus dos llibres preferits, la pel·lícula que et va regalar l'avi als quinze anys, les llibretes on sovint escrives per fer el mateix que estic fent jo ara, una capsa de preservatius, els teus exàmens suspesos, els teus discos preferits, l'ipod que em vas trencar i després vas negar haver-ho fet, unes ulleres de sol Ray-Ban i unes cintes de vídeo. Això de les cintes de vídeo em va sorprendre, la resta ja no tant. Quan les vaig posar, vaig plorar de l'alegria que tenia de tornar a veure la teva cara enrogida i el teu somriure admirador i fàcil d'envejar. Eren com un diari modern, perquè explicaves tot el que et passava però no havies d'escriure. Tu sempre has estat l'exemple perfecte de la llei del mínim esforç... Tot el que explicaves em va fer sentir moltes coses. I una d'elles és que et trobo molt a faltar.

Me n'alegro que hagi estat el meu germà.

T'estimo ahir, avui i sempre.

Paula

Gener de 2010

Vaig posar una fotografia de l'Isaac i meva, vaig tancar el sobre i el vaig dur, junt amb unes flors, on era enterrat. Això que ara feia per primera vegada es convertiria en una cosa habitual.

Paula Agramunt Gibert
2n de secundària

L'última pàgina

Va agafar un llibre a l'atzar i després de fullejar-lo una mica el va tornar al prestatge. Però, just abans d'encaixar-lo entre els altres llibres, va veure una cosa que la va sobtar. Un petit llibre havia quedat enrere, ocult entre els altres volums. Va agafar el llibre i va mirar la portada. No tenia títol, ni autor, res. A la portada de cuir no hi havia lletres impreses. Va mirar la contraportada i el lloc sense trobar cap informació, i llavors el va obrir. La història començava a la primera pàgina. Va tancar el llibre amb un cop sord i va dirigir-se cap al taulell.

Allà l'esperava en Joan, el vell llibreter que la coneixia des que era petita. Els seus pares sempre l'havien portat a aquella llibreria i ara, de gran, ella hi seguia anant.

- Hola, Joan.

- Hola, Natàlia.

- Sabries dir-me quin és aquest llibre? No té títol ni autor.

El llibreter va agafar amb cura el llibre i va inspeccionar-lo amb ull expert.

- És estrany... t'he de dir que no recordo haver vist aquest llibre abans, però... espera - va dir mirant l'ordinador- No. Als registres de les noves adquisicions tampoc no hi és.

- D'acord, d'acord, gràcies- es va retirar una mica i va fullejar les primeres pàgines.

Va llegir un paràgraf que li resultava vagament familiar. Finalment, va decidir de comprar-lo.

- Em quedo el llibre, Joan.

- Molt bé, te'l pots endur, no et cobraré res.

- Segur?

- Sí, dona! No sabia què cobrar-te!

- Gràcies, te'n dec una- va dir la Natàlia, i va sortir de la llibreria.

Va tornar caminant a casa, capficada amb el que li havia passat.

Quan va arribar, es va estirar al llit i va obrir el llibre per la primera pàgina. Explicava la vida d'una persona, una dona, des que era petita: com va aprendre a parlar, quan va començar a caminar, quan va aprendre a anar en bici... Es va fer de nit mentre la Natàlia seguia absorta avançant per la infantesa de la nena.

Pel gener d'aquell any - explicava la història - el seu pare va voler celebrar el seu sisè aniversari obsequiant-la amb una excursió a cavall pel Cadí...

Llavors la Natàlia va recordar el seu ensurt el primer cop que va muntar a cavall i aquest va començar a córrer. Va passar unes pàgines endavant.

Aquell Nadal, li van regalar un patinet i es va passar una setmana donant voltes per casa fins que els veïns es van queixar del soroll. Els pares, per evitar conflictes, la van fer anar a jugar al carrer...

Havia de ser coincidència que totes les anècdotes que explicava el llibre formessin part de la seva vida. Neguitosa, es va aixecar del llit i se'n va anar a fer

SANT JORDI '10

el sopar. Sense deixar de pensar en el llibre, va menjar ràpidament i va tornar a l'habitació.

Una vegada, va llegir, la nena havia caigut per les escales i s'havia fet un trau al braç. Es va pujar la màniga de la camisa i es va palpar la cicatriu. Massa coincidències, però... no podia ser que la seva biografia ja estigués escrita. Nerviosa, va seguir llegint amb ansietat veient com cada moment important de la seva existència havia quedat registrat. Es tractava, sens dubte, del llibre de la seva vida. En seguir llegint, va anar revivint moments que ja creia oblidats. La inquietud del seu primer dia de treball a l'editorial o la sorpresa en trobar casualment el diari de la mare... Va continuar, cada cop més neguitosa, fins arribar al fragment on la protagonista de la història trobava en una vella llibreria un llibre misteriós sense autor ni títol... Encara quedava un bon tros de llibre per llegir. Presa del pànic, va ser incapaç de girar la pàgina. Va posar un paperet com a punt de llibre, va agafar la jaqueta i va sortir del pis per tranquil·litzar-se.

Es va anar allunyant de casa, de la possibilitat de conèixer el seu futur, qui sap si de la seva mort. Va seguir vagant pels carrers buits fins que va trobar un banc i s'hi va asseure. Li feia por saber el seu futur, però... com podia ser que estigués escrit... Ho estava realment? Necessitava saber-ho. La curiositat la va vèncer i va tornar cap a casa corrents.

Va obrir el llibre pel punt que l'havia deixat i, finalment, amb un nus a l'estómac, va girar la pàgina. En blanc, totes les pàgines següents estaven en blanc...

Decebuda i alleujada alhora va tancar el llibre. Per sort, el seu destí encara no estava escrit.

Eulàlia Nicolau Jiménez
3r de secundària

Cantant sota la pluja

Negra nit. Un vent glaçat recorre la ciutat ja adormida. O no del tot. Una silueta avança per l'avinguda principal a aquestes hores. De cop i volta, una ventada li aixeca la faldilla del seu vestit d'un gens discret blau elèctric deixant al descobert les seves cames pàl·lides. Ella segueix el seu camí amb un ritme força divertit als peus. No ho pot evitar. Entre girs i saltirons arriba cada vegada al fanal següent. Acluca els ulls per un instant i es deixa endur per aquella capritxosa melodia que li ha vingut al cap i que comença a taral·lejar al compàs dels batecs del seu cor sense més remei, lliurant-s'hi per complet.

Sense adonar-se'n, la cartera que duu a la mà esquerra ja no pesa gens. Sobre el negre asfalt, apareix a cada escasses passes la seva ombra. Per un fugaç moment aquell indret es converteix en el mateix escenari d'un teatre: el cel com el sostre més màgic possible, els espectadors, les estrelles. És just aleshores quan el somni deixa pas a la il·lusió que il·lumina la seva cara, sobretot, els seus ulls; un cop vistos ja inoblidables, d'un verd tan viu i brillant com els estels a qui ara dirigeix la vista, expectant.

Ella ja fa estona que pateix el mateix destí de la cartera, i juganera es desplaça amb suavitat i amb la mateixa incertesa que una fulla de tardor sobre on fer la passa que ve.

De cop i volta torna a la realitat mig desconcertada. La culpable: una mísera gota de pluja. Però avui ni res ni ningú no li pot arrencar el preciós somriure que porta, gairebé esculpit, a la cara, sincer, però sense la més mínima intenció de marxar. S'atura i, tot alçant les mans amb els palmells cap amunt, es deixa convèncer per aquella pluja que, a cada gota, la fa sentir més viva encara. La pluja va caient amb més força, com si volgués esborrar les piguetes que guarneixen les seves galtes ara rosades pel fred.

No sé ben bé si és en els ulls, en les galtes -que s'ha arreglat- que avui la seva cabellera pèl-roja llueix com mai, o en el magnífic somriure, però desprèn felicitat al seu pas. Un sospir se li escapa entre els llavis tan ben pintats. Podria ser un innocent sospir com qualsevol altre, però no ho és: per fi i després de tant de temps s'ha enamorat. Aquest cop de veritat, no té ni punt de comparació amb tots aquells cops que hagués jurat que ho estava. Es torna a sentir com una nena. Tan feliç, innocent, riallera i nerviosa a prop seu. Però no és només això. És molt més. No s'hi havia parat mai a pensar. Potser ho havia sentit, però tampoc s'ho hagués cregut si li ho haguessin dit. Ha descobert que el millor que et pot passar mai és estimar i ser correspost, i que realment no té preu. I així reprèn el seu camí, deixant al seu pas la melodia que ja canta despreocupadament.

Anna Garcia Serra
4t de secundària

El problema de la gasela

Heus aquí una gasela que tenia un problema: que tenia les cames curtes. Tothom se'n reia, d'ella. Va pensar: "i si participo a la cursa de la sabana?". I així va ser. Va practicar dies i dies. Fins que va arribar el dia. Es va ficar a la línia i es va preparar. 3,2,1,0, pum! Va córrer. La gasela va esquivar-los a tots i va guanyar la cursa. És una sort tenir aquestes cames, jo també les vull aquestes cames.

Anna Berthet Martí
1r de primària

Tomàquet-man i el segrest d'en Patata-man

En Tomàquet-man té un amic que es diu Patata-man. Avui estant jugant una partida d'escacs però com estan distrets, no veuen que una ombra els ha seguit. En Tomàquet-man se n'adona massa tard que han segrestat el seu amic. Es posa el seu vestit de detectiu. Amb l'ajuda de la seva lupa troba petjades, les segueix i descobreix que van a l'aeroport. Entra, segueix les petjades (que per cert van a l'avió que va a Chicago) entra a l'avió, mentre l'avió arriba a Chicago llegeix una novel·la de Sherlock Holmes. Quan arriba a Chicago vigila atentament tothom que surt, fins que surt un home que arriba amb un sac. En Tomàquet-man el segueix. Arriben a una central secreta que hi ha un cartell que diu CSGCC Central secret the gangters of Chicago. Tomàquet-man els espia i sent que diuen: "demà a les cinc robarem el banc central". En Tomàquet-man ho informa a la policia. A les 5:00 quan els terroristes intenten robar el banc queden detinguts. A la butxaca d'un dels terroristes troben un document secret que els permet saber que era una banda molt buscada. Quan en Tomàquet-man veu a Patata-man es fan una abraçada i conte contat conte acabat.

Martí Costa Prat
2n de primària

L'avi

Fa poc temps que ja ha mort l'avi
la tristesa m'ha enfosquit.
Abans era de color rosa
ara sóc de color gris.

Cada nit miro els estels.
I de sobte una estrella,
m'ha picat l'ullet
i m'ha dit:
tranquil·leta néta meva
que encara sóc aquí.

Cada nit miro l'estrella
que un dia em va saludar.
I així puc veure l'avi
que em mira allà dalt.

Natàlia Berthet Martí
3r de primària

El follet empipador

A la consulta del doctor...

- Hola doctor!
- Hola! Digui'm el seu nom.
- Què? Si em va conèixer l'altre dia!
- Sí, ja ho sé però és per normes, tranquil. Bé, al que anàvem. Què et passa Jordi?
- Miri, li explico. Tot va començar fa un parell de setmanes, no gaire més. Jo estava mirant la televisió i me'n vaig anar a dormir.
- I què hi té a veure?
- Esperí... I me'n vaig anar a dormir i quan estava a punt d'adormir-me, que ja havia agafat el son...Vaig obrir els ulls un moment i vaig veure un follet amb un barret punxegut amb un picarol, els ulls sortits, orelles punxegudes que em va dir...
- Has menjat fruita?
- I jo li contesto que no, i no em deixa tranquil fins que m'aixeco i agafo una peça de fruita de la nevera!!!
- Doncs no sé, què vol que li digui?
- Esperí! Ho vaig intentar tot. La segona nit li vaig dir que em deixés en pau, però em va dir:
- Has menjat fruita?
- I qui ha d'anar a agafar la peça de fruita?! Jo!!! La tercera nit estava nerviós i el vaig tirar a terra, però qui va sortir perdent?Jo! És clar, com no, vaig haver d'agafar la maleïda peça de fruita de la maleïda nevera. L'última nit va venir i em va dir:
- Has menjat fruita?
- I jo li vaig dir:
- Ja que tant t'agrada la fruita, per què no te la menges tu?!
- I li vaig tirar el bol de fruita pel cap.
- El que m'estàs dient és veritat.
- Bé, és que em va fer posar molt nerviós.
- Doncs crec que tinc la solució. Abans d'anar a dormir es menja una peça de fruita.
- D'acord.
- I quan se'n va anar a dormir.
- Una altra vegada tu?!
- Has menjat fruita?
- Síííí!!!!
- I... has menjat verdura?
- NOOO!!!!

Enric Fàbregas Almeda
4t de primària

El telescopi dels records

L'estiu passat vaig conèixer una nena de cabells foscos i arrissats, de pell morena i d'ulls negres i brillants. Es deia Sally.

Em va dir que només es quedaria un parell de setmanes durant les vacances. Jo no me la vaig creure fins al moment en què va arribar l'hora d'acomiar-nos. No vaig poder dir-li adéu, en lloc d'això em va deixar un record: un fantàstic telescopi. Sovint l'agafo, obro la finestra i l'enfoco cap al cel. És un cel negre, immens. És buit però hi ha un munt d'estrelles i una lluna plena i blanca, tan blanca que s'hi poden distingir els petits cràters. No hi ha núvols, només un vent molt fluix. De cop em sento petita, minúscula. Què hi deu haver a fora de l'univers? Com n'és de gran el sistema solar? No ho sé. Penso en la Sally. Ella també deu estar contemplant el cel des del seu llit. Va ser justament ella qui em va encomanar aquesta afició. Però sé que el seu país és tan lluny d'aquí, que si miro on acaba el cel encara no puc veure l'altra part de la Terra. Sense deixar de pensar en la meva amiga, em fixo en les constel·lacions, són petits grups d'estrelles que formen dibuixos. Llavors em faig la mateixa pregunta de sempre: com es decideix que un grup d'estrelles formen una constel·lació? En la meva ment m'imagino el meu propi grupet d'estrelles. És molt petita però no cal que sigui gaire més gran, la meva constel·lació. Sabeu què representa? Un lloc molt bonic on hi ha les persones que m'estimo i que possiblement no podré veure mai més. Una és l'avi, l'altra és la Sally. Són dues persones perdudes però molt recordades. Quan les miro em fan pampallugues. Sé que hi ha un lloc per ells, sempre hi serà. I també estic segura que mai les oblidaré. Que les recordaré molt bé i que, per mi, seran sempre estimades tota la vida. I a partir d'ara el cel tindrà més importància que abans.

Per a la Sally i per a l'avi.

Laura Puente Hereu
5è de primària

La llavor de les quatre estacions

- Atenea, ja tens feta la bossa? – Va preguntar la mare – Ens n'anem a la platja.
- Sí, mare, ja estic, ara baixo.- Va contestar ella.

Atenea era una nena de 12 anys, amb els cabells rossos i llargs, ulls blau turquesa i una pell blanca i fina.

Ella i la seva família vivien a Grècia, a la ciutat d'Atenes, molt a prop de la costa. Cada diumenge anaven a la platja a banyar-se i a prendre el sol. Ella, a part de fer tot això, sempre s'emportava el seu llibre per llegir, una llibreta, una goma, un llapis i un collar amb una pedra rodona de color blau turquesa que la seva mare li havia regalat pel seu aniversari.

Molt a prop de la platja hi havia un bosc no molt gran on hi vivia tot tipus de flora i de fauna. A l'Atenea li agradava molt anar a aquell bosc perquè era molt bonic de veure i perquè li agradava dibuixar i fer anotacions de les espècies d'animals i de plantes que ella veia.

Un dia, mentre seguia un ocell de colors llampants per dibuixar-lo, es va trobar unes ruïnes d'un temple grec. Contemplant la bellesa d'aquell temple en ruïnes va veure quatre estàtues de quatre dones molt belles fetes de marbre polit. La primera estava envoltada d'animals i flors i portava un vestit llarg amb pedres verdes incrustades. La segona estava envoltada d'animals adormits, com si hivernessin, i de plantes congelades. La tercera estava envoltada d'aigua i animals marins, coralls... i en el seu vestit hi havia un relleu d'un sol que il·luminava el mar. Finalment, la quarta estava envoltada de fulles caigudes i de verdures madures.

Atenea va saber en el mateix moment que les va veure que aquelles figures representaven les quatre estacions. Tres de les quatre estàtues tenien una pedra d'un color diferent cada una a la mà, l'estàtua de la primavera tenia una pedra de color verd, la de la tardor de color taronja i la de l'estiu una pedra de color groc. Atenea es va fixar que l'única estàtua en què hi faltava una pedra era la de l'hivern i que el forat que hi havia a la mà de l'estàtua coincidia amb la pedra del collar que li havia regalat la seva mare!! Atenea es va sorprendre tant que quasi s'ofega. Després d'una estona pensant, va decidir que col·locaria la pedra al forat de la mà de l'estàtua. En el moment que la va col·locar, les pedres van començar a moure's i del no res van aparèixer quatre dones. Atenea va deduir que devien ser les quatre estacions en persona!!

- Si us plau, ens podries dir el teu nom? – Va preguntar-li la primavera.

- Em dic Atenea.- Va contestar la nena.

- Atenea, gràcies per alliberar-nos a mi i a les meves amigues, t'estem molt agraïdes, però abans que preguntis res necessitem un altre favor, ens hauries de buscar una cosa que ens han pres unes persones i ens fa falta: una llavor. Aquesta llavor no és una llavor qualsevol, és la llavor de la vida, la que ens ajuda a que vinguin les estacions.- Va explicar-li la primavera. – Ens ajudaràs?

- Sí. – Contestà ella.

- En aquesta recerca t'acompanyarà una Floris que és una nimfa del bosc. Ella et guiarà fins al lloc on està la llavor, però no és gens fàcil, per aconseguir-la hauràs

SANT JORDI '10

de passar una prova que et posaran les bessones de la llum i la foscor. Aquesta prova no l'ha aconseguit passar cap de nosaltres quatre, per això et demanem que ens ajudis.

- D'acord.

Llavors l'Atenea es va posar a buscar la llavor màgica. Al cap d'una hora va divisar un llac de colors diferents, mig llac era de color groc i l'altra meitat de color negre. Al centre del llac hi havia una illa petita on es trobava la llavor que necessitava. Però tenia un problema, com travessaria el llac? Del no res van aparèixer dues dones que li van dir:

- Si aquesta llavor vols aconseguir, un regal ens hauràs d'oferir, però que ens diverteixi i ens duri tota la vida, si no el que vols no ho aconseguiràs!- van dir les dues dones a la vegada.

Pensant en què els podia oferir, se'n recordà que a la motxilla tenia el llibre que més li agradava. Amb una mica de tristesa els va entregar el seu llibre. Elles van pensar una estona i van dir:

- Aquest regal ens agrada, has passat la prova i com hem promès t'entregarem la llavor.

Atenea, més contenta que un gínjol, va agafar la llavor i acompanyada de la Floris se n'anà corrents a donar la llavor a les quatre estacions. Elles, en agraïment pels seus favors li van entregar una polsera amb la seva pedra i tres més i li van explicar que si algun dia tenia un problema només havia de tocar les pedres i elles vindrien a ajudar-la.

I així la nena va tornar amb els seus pares sense el seu llibre preferit però amb quatre amigues noves.

Ricard Baldomà Larrosa
6è de primària

Sota el meu coixí

Sota el meu coixí hi tinc un tresor ple de fantasies i d'històries que es van escrivint a poc a poc.

De dia, no és més que un llibre vell, amb pàgines desgastades i polsoses que esperen pacientment que arribin les dotze de la nit. L'hora màgica en què un món irreal es desperta. És en aquest moment precís, quan les meves mans plenes de curiositat poden agafar-lo amb delicadesa i tendresa.

El meu conte no és mai igual. Hi ha nits que en obrir-lo, hi puc sentir una veu llunyana i amorosa que em canta cançons de bressol o hi puc veure que per les seves pàgines hi corren ratolins entremaliats i juganers que guarden les meves dents de llet, es passegen pel bosc de la caputxeta vermella, pugen d'amagat a l'escombra de la bruixa avorrida o fan companyia a un vell amic que fa ninots de fusta.

D'altres nits, el llibre és fosc i tenebrós i les meves mans es resisteixen a obrir-lo. A dins, els fulls són grisos i només hi trobo odi, intolerància, violència, fam, pobresa... paraules dures i tristes que em traslladen a un món que em costa d'entendre i on a poc a poc em vaig endinsant.

Avui, però, el meu esperit és alegre i festiu i el meu conte està fet de pètals de rosa. Vestit amb armadura de cartró i espasa de fusta. Visc les gestes de cavallers immortals que maten dracs terrorífics i salven princeses. Aquesta nit, en el meu conte s'hi escriu la història d'uns cooperants que salven, dia rere dia, infants de les urpes de la mort.

Bernat Bassols Cornudella
1r de secundària

Sant Jordi i la flor

Del mite del cavaller
us en faré una historieta.
Perdoneu si no surt bé:
sóc aprenent de poeta.

El bon cavaller Sant Jordi,
dels guerrers el més valent,
entre camps de blat i ordi
defensava poble i gent.

I així doncs assabentat
d'una princesa captiva,
va tenir la iniciativa
de salvar-la del malvat.

I arribat a la baralla
es trobà un gran foc d'atac.
Per guanyar aquella batalla
havia de vèncer un drac.

D'aquest mite tan antic,
la princesa n'és el poble,
el gran drac n'és l'enemic
i el cavaller, l'ésser noble.

I sempre m'he preguntat
el com, el quan i el per què
s'obliden del més cansat:
i el pobre cavall què, eh?

Tot mirant el diccionari
he vist que el premi més alt
per fer un vers extraordinari
es diu la Flor Natural.

SANT JORDI '10

I quina és aquesta flor?
Si de cas és una rosa,
al ser natural, crec jo,
quan es passi farà nosa.

I si donen un clavell
tampoc li trobo la gràcia,
també put quan es fa vell
ja em direu quina desgràcia!

Si fos una violeta
s'allargaria la festa:
al ser una flor petiteta
no faria tanta pesta.

Si arribat al seu final
qualsevol flor va fent fàstic,
potser la flor natural
hauria de ser de plàstic.

Si el jurat així ho vol,
us diré el que més em mola:
més que flor, deu-me una col
per tirar-la a la cassola.

Guillem Royo Magrané
2n de secundària

Innocència

Les estrelles cobrien el cel. La brisa convidava els arbres a un suau balanceig. Una negra capa de fosc, que semblava que no tenia fons, s'obria davant els seus ulls, majestuosament. Sempre que l'observava, pensava que si realment després de morir anaves al cel, ell no volia anar allà a viure eternament. En un lloc on tot era fosc. Aquella fosc plena d'inseguretats. Solia imaginar curioses figures formades per les posicions de les estrelles, però aquella nit en Brook tenia el cap a un altre lloc. El nen mirava cap a dalt, tombat a l'herba del prat, junt amb la seva germana gran, pensatiu. Va tornar a posar la mà a la butxaca per enèsima vegada. Va treure quatre monedes que encara guardava del Nadal passat. No sabia quin valor tenia cadascuna, però sí sabia que amb allò no podria comprar gran cosa. La mare li deixaria diners si li demanava, però ell volia fer un regal que li hagués comprat amb els seus. L'aniversari de la Saira era la nit següent, i volia fer-li un regal perquè s'estimava molt la seva germana gran. La Lluna brillava al bell mig del cel, orgullosament, lluint el seu blanc vestit de nit.

- Que bonica que és la Lluna. Tan de bo fos meva i estigués sempre al meu costat perquè m'il·luminés quan ho necessités- va murmurar la Saira.

- De veritat t'agradaria tenir-la?- va preguntar intrigat el nen.

- Sí, és preciosa, no creus?- va dir la noia somrient.

El seu germà va assentir, pensatiu. I acomiadant-se de la seva germana, va anar corrents a casa, que era a tan sols uns metres d'allà. Va creuar un curt carrer i va arribar a la plaça del petit poble on es trobava l'església, la font i l'ajuntament. Al costat d'aquesta era casa seva. Va entrar-hi i va dirigir-se a la cuina, on era la seva mare.

- Mama, em pots dur al cel, sisplau? - va preguntar el nen.

La mare el va mirar, estranyada, després va somriure i va continuar cuinant.

- No fill, no t'hi puc pas portar, al cel - va dir rient.- És impossible. Només s'hi pot anar amb un coet.

El nen es va entristir i es va girar per marxar, però quan era a la porta va afegir:

- I ... mama, que costa molt, un coet?

- Sí- va dir rient una altra vegada amistosament,- un que et porti al cel, sí.

En Brook va sortir trist de la casa. Va mirar el terra del carrer, fet de grans pedres que feien que a la gent gran li costés caminar-hi per sobre. "Com puc arribar al cel?". Va fer un pas endavant per tornar amb la seva germana al camp, que es veia al fons. De sobte va veure un bassal format entre dues pedres. S'hi reflectia una brillant bola blanca. Era la Lluna. Ell va ofegar una exclamació d'alegria, sorprès. Va entrar corrents a la casa i en va tornar a sortir amb una galleda i una fusta. Ho va ficar al costat del bassal i, delicadament, va agafar l'aigua amb les mans i la va ficar dintre de l'objecte. I ràpidament ho va tapar amb la fusta. "La tinc!", va pensar orgullós. La nit següent, és a dir, la nit de l'aniversari de la Saira, en Brook va entregar el regal a la seva germana gran, content. La noia va somriure i va treure la fusta. Però dintre només hi va veure aigua, i la va mirar, estranyada.

SANT JORDI '10

- La Lluna! S'ha escapat! On és? – va exclamar sorprès.

La Saira de sobte va entendre què havia volgut fer el seu germà petit.

- Al cel– va dir somrient, assenyalant la Lluna que es veia per la gran finestra de la sala.

- Apa! Com s'ho ha fet? – va preguntar comprovant que la Lluna era allà dalt i no a la galleda.

La noia va somriure.

- No passa res, Brook – va dir rient de la seva innocència.– Tots tenim dret a mirar cap a dalt i veure-la. Brillant al mig del cel, com si fos una llum que mai no s'apaga. Que saps que sempre serà allà, i que t'acompanyarà en les nits més solitàries. Seria bonic tenir-la, però també egoista que sols fos meva, i només la pogués veure jo cada nit. La Lluna està bé on és, no creus?– va dir despenyant carinyosament el seu germà.

Aquest va assentir.

- Però és que era el regal perfecte...– va murmurar entristit.

- Els papes sempre diuen que la intenció és el que compta, eh? De fet... la galleda és molt bonica – va dir mig rient.

- Llavors... t'agrada, el meu regal?– va dir amb la cara il·luminada una altra vegada.

- Molt – va dir somrient.

I el va abraçar.

Elena Ballvé Martín
2n de secundària

Galícia

Galícia, terra de tradicions.
El cor embromat de bellesa,
en tornar m'omplo de bellesa,
amigable poble de pescadors.

Tu, de terres exuberants
llueixes el verd en els teus camps,
fins i tot quan plou és bonic,
l'aigua inundant la catedral, el casc antic.

I després de tot un dia caminant
per l'aigua bruta dels carrers
entrem en una vella taverna.
Tradicionalment fem un bon plat de peix i marisc,
part de la història del poble més bonic.

I amb la posta de sol et recordo,
tu, que m'has vist des de petit,
restes amb la meva família:
avis, oncles i cosins.

I recordo tots els moments d'aquest tros de camí:
sortir amb vaixell, estar amb amics,
observar les estrelles del poble més bonic.

Pepe Soriano Manuel
3r de secundària

Idea errònia

L'home, ja vell, va creuar el carrer d'una forma majestuosa i refinada. Ell no estava acostumat a passejar per la ciutat, ja que sempre anava amb algun dels seus luxosos cotxes. Era una persona extremadament rica, egoista de vegades, i fins i tot, una mica excèntrica, però no mala persona. Simplement des de petit havia après a empescar-se-les per tenir el que volia i no compartir-ho, i de gran ho va aconseguir.

En girar la cantonada, va topar amb una enorme cua que serpentejava per tot el carrer. Era la cua que ell necessitava fer. Sense esbufegar, ni tan sols pensar en el temps que invertiria s'hi va incorporar tot repenjan-se en el bastó d'or. Traient-se l'extravagant barret negre amb una llarga ploma blanca i els guants vermells i brillants, i dipositant-los a les enormes butxaques de la immaculada jaqueta blanca, va preguntar qui era l'últim.

Per una altra persona que ha de fer cues contínuament, una cua és una pèrdua de temps increïble, és una gran estupidesa exclusiva de la humanitat, que consisteix en una aglomeració de gent que es col·loca una darrere de l'altra amb l'objectiu de fer la mateixa acció quan abans millor.

Quan una persona acostumada a fer cues arriba i veu la seva extensió i fa un càlcul ràpid i aproximat de l'estona que li portarà, normalment experimenta una sensació de fatiga i d'un cansament extrem, difícil de descriure amb les paraules de la llengua, sense sobrepassar els límits de la decència, és clar. Sent com el pes del seu cos augmenta piramidalment i li costa avançar, normalment ho fa arrossegant els peus. Sense voler, gairebé sempre deixa anar un sospir de resignació, en pensar que no existeix cap altra sortida.

Però aquell home, poc acostumat a fer-ne, no s'avorria gens. Ell anava fixant-se en els detalls del carrer, com avançava la cua, qui s'incorporava... Però sobretot en l'aspecte de les persones que l'envoltaven, ja que anaven vestides de forma vulgar, eren bruts i bruscos a l'hora de fer gestos, cosa que era peculiar per a ell que sempre estava rodejat de persones importants.

Ell s'anava encuriosint per aquell tipus de persones, no entenia per què la gent anava parlant entre ells encara que no es coneguessin; per què feien aquelles cares d'estar molt cansats o per què alguns arribaven amb bicicleta o a peu quan podien anar amb cotxe.

L'extravagant personatge, a mesura que anava avançant, va decidir formular alguna pregunta a la persona de davant amb la finalitat de passar l'estona imitant les altres persones. Al cap d'una bona estona, després d'haver parlat amb totes les persones del voltant i haver creat un vincle de mínima coneixença amb elles,

SANT JORDI '10

es formà una animadíssima conversa. Tots els integrants la mantenien amb discrepàncies, acords, i de tant en tant, algun crit però sempre gaudint del tema. La conversa agafà tal punt d'interès per l'home que es divertí tant que li agafà un gust especial a l'acció de fer cues, perquè era la seva única forma de comunicar-se amb persones que no el tractessin com a superior i que parlessin sincerament d'algun tema que no tingués res a veure amb ell.

La persona en qüestió, un cop va acabar la cua i va entrar al local, es va sentir, fins i tot disgustat per haver acabat la discussió. Ara té l'errònia idea (per la majoria de persones que formen aquesta societat) que fer una cua és una forma entretinguda, fins i tot divertida de relacionar-se amb la gent i de passar l'estona.

XLIII

Oleguer Canal Antón
3r de secundària

Menorca, l'illa de sa calma

És sa filla més petita
De ses illes Balears.
Sota es cel serè descansa,
Envoltada de sa Mediterrània,
Sa més bonica de totes mars.

Per molts és s'illa de sa calma,
D'altres creuen que es vent se l'ha endut,
Però tothom coincidiria
Que sa bellesa, no l'ha perdut.

Jo voldria tornar a Menorca,
Sa dolça Menorca, diu la cançó.
Una illa que causa enyorança
I omple es cor d'alegria i d'il·lusió.

Es mont Toro la corona.
Li dona llum, Favaritx,
I qualsevol que somii amb harmonia,
En anar-hi, es complirà es seu desig.

Banyada per sa mar tan blava,
Menorca viu amb es seu encant.
Hi hagi garbí o tramuntana,
Ses ones hi acaben repicant.

Bònics poblets de pescadors
Han anat omplint es seu territori.
S'ha anat fent gran sens pors,
I sens fer cap rebombori.

Es color blanc de ses casetes,
I sos llaüts, blancs també,
Donen s'estil a aquella illa,
I aquest ambient tan mariner.

Presenta una peculiar geografia,
Hi ha turons i depressions.
Molta gent ni la coneixia,
I ara acull gent de tots racons.

SANT JORDI '10

Cada estiu s'illa és plena
Per gent de tots es continents,
Que gaudeixen des paisatge
I respiren tots sos vents.

Des dels seus inicis, aigua turquesa,
Protegeix es peus d'aquest illot.
Encara ara causa enveja,
I és somni de tot al·lot.

Jo voldria tornar a Menorca,
Sa dolça Menorca, diu sa cançó.
Una illa que causa enyorança
i omple es cor d'alegria i d'il·lusió.

Albert Gran Alcoz
4t de secundària

Silencis trencats

L'ambient és blanc i transmet calma, harmonia. El silenci acompanya la situació, ningú gosa dir res. De tant en tant un plor suau trenca el silenci, i se senten passes de consol. Sembla com si els nostres peus fossin els protagonistes, les mirades no existeixen. Els nostres ulls tenen por, de tant en tant algú aixeca la mirada, però de seguida el terra blanc i els seus pesats peus tornen a cridar la seva atenció; segueixen sent els protagonistes.

Sentim passes. Aixequem el cap a l'espera de noves notícies. Les passes s'allunyen una altra vegada. Tothom torna a abaixar el cap. La nostra ment està en blanc, probablement com la teva, sembla com si ella també sentís por.

L'ambient és blanc i transmet calma, harmonia. Per alguna raó, ara les mirades es desvien als rellotges. Ens aixequem suaument de la nostra cadira blanca, que des de fa mesos sembla guardar el nostre nom, i ens dirigim amb passes lentes cap a la sortida.

A fora, l'ambient és fosc i tot està en moviment, sembla com si una bombolla ens aïllés a tots del que passa al nostre voltant. Els nostres protagonistes segueixen sent els peus i ara també el negre de l'asfalt.

Intento adormir-me el més aviat possible, amb l'esperança que demà sigui diferent als últims dies. Per alguna raó, ara penso en tu, en la teva situació i en la nostra. Com vas arribar aquí i com te'n sortiràs, m'esgarrija pensar el contrari.

L'ambient és blanc i transmet calma, harmonia. Torno a trobar-me, igual que ahir, a poques passes de tu. Com ahir, em sento incapaç d'apropar-me més. Segueixo asseguda a la mateixa cadira d'ahir, i amb la mateixa companyia que sembla inexistent. El silenci ens torna a acompanyar, però avui es veu alterat per passes ràpides pel passadís que condueix a la teva habitació.

Desesperada decideixo aixecar-me, i per primer cop, després de tants mesos, et veig. Sembla com si el temps no hagués passat, la teva expressió segueix com aquella nit en què, inconscient per l'alcohol, vas agafar el cotxe. Sembles la imatge congelada de l'accident.

Des de la finestra veig com obres els ulls, i em sembla que em veus. Amb decisió, tot i que amb certa inseguretat, entro i em dirigeixo al teu costat per agafar-te la mà. Sembla que dibuixes un somriure i deixes de ser una simple imatge.

Anna Mas Ruiz
4t de secundària

L'humil

La seva excel·lentíssima majestat
els informa
que renuncia a ser rei,
que prefereix ser del poble.

Qué és massa fàcil
no fer res.
Que prefereix arriscar-se,
no arribar a final de mes.

I viure en un barri dels
més marginals
amb una filla bulímica
i un fill traficant.

Poder fer fotos,
ésser retratat.
No ser ningú,
no ser cremat.

-Però senyor rei,
des d'aquí l'avisem
que el món no és com sembla,
que és molt diferent.

Marta Goñi Fernández
1r de batxillerat

La mort, tan necessària

Encara no puc creure que fins fa uns mesos la meua vida era una pèssima ruta per un camí ignominiós, ple de desastres i esdeveniments desafortunats: sense antecessors, amb una dona morta i una ingent quantitat de deutes. Per aquestes raons, vaig començar una vida d'excessos nihilistes, sense cap tipus de censura, un egoisme que provocà la desfeta de moltes altres vides, i conseqüentment em van assaltar remordiments i culpabilitat. Tot això m'impulsà a la decisió voluntària de tallar el fil ja desfet de la meua existència, però em resultà impossible.

Aquell dos de juliol em va arribar, i com vaig saber més endavant a la resta del planeta també, una carta estranya en forma de pergamí marró i rugós, enllaçat amb una magnífica cinta negra amb brodats daurats. La vaig obrir lentament i amb desgana, deixant caure la cinta a terra. Era una carta de dimissió simple i concisa. Estava signada per una tal Parca. Vaig deduir, doncs, que era una equivocació del remitent, i per això no li vaig donar gaire importància... La idea del suïcidi m'obcecava.

Em trobava al terrat d'un edifici, i sense cap dilació em vaig precipitar al buit. Recordo que vaig pensar que no sentiria res, un petit cop i tot hauria acabat; que il·lús! Vaig sentir un fortíssim impacte al cos, la sensació de com tots els ossos s'esmicolaven; vaig sentir un dolor horrible, insuportable, però sorprenentment no vaig sentir-me mort. Tot el carrer estava expectant. Jo només em podia preguntar què podia haver sortit malament. Cridava com un boig de dolor, el meu cos estava trencat en milers de bocinets, però seguia viu. No era possible! Un so estrident arribà del fons del carrer i uns homes sortiren de l'ambulància que just acabava d'arribar i em recolliren. Jo escrutava a la meua ment el perquè de tan inusual esdeveniment. La solució però va arribar en els mesos següents, mentre jo em recuperava a l'hospital.

Va córrer la notícia que la Parca s'havia pres unes vacances perpètuas. Això explicava la meua experiència paranormal. Posteriorment a aquell dos de juliol, es va produir la decadència absoluta. La filosofia i el sentit de la vida van canviar, va desaparèixer aquell caràcter efímer de la vida que la feia tan especial, que li donava una brillantor enlluernadora, que motivava la humanitat a seguir endavant per aprofitar aquest bé tan preuat que li havia estat concedit. Però aquesta benedicció es transformà sobtadament en la pitjor de les malediccions: el dolor i el patiment que s'acabaven amb la mort ja no podien ser silenciats.

Va ser aquí quan se'm va acudir una idea brillant. Tenia la necessitat de purgar els meus pecats, i l'única manera era aconseguir salvar la humanitat d'un desastre proper, compensar les meves faltes amb grans accions, equilibrar la balança. Vaig decidir, doncs, embarcar-me en la missió més important del món: trobar

Làquesis allà on fos i demanar-li el seu retorn. De sobte em vaig adonar que per fi, després de molts anys, em tornava a sentir feliç.

I ara, després d'un gran viatge, em trobava als llimbs a punt de trobar la Parca. Un gran terreny pla i ple de boira s'estenia fins a l'infinit davant meu; aquí és on m'havien portat la meva investigació i el meu viatge. Caminava sense rumb fix; vaig trobar una porta, senzilla, de fusta i pintada de blanc enmig del no-res. La vaig obrir i un paradís m'enlluernà, mai no havia vist un paisatge tan magnífic: rius platejats lliscant per pendents de roca, grans roures, pins, avets, palmeres, una herba més fresca que la neu verge, i allà, al fons, una platja i una casa blanca que coronava un petit turó arrecerat a la sorra de la cala. Sens dubte es tractava de l'Edèn. M'hi vaig apropar i vaig aconseguir divisar una silueta tombada a la sorra. A mesura que avançava es van anar definint els seus trets físics: un home gran, de llarga i blanca barba restava al terra prenent el sol. Estava segur que era el meu objectiu, però quan em vaig disposar a parlar-li, em va interrompre dient:

—Sé a què has vingut, però no ho aconseguiràs, això no són unes vacances, és una jubilació. La humanitat s'ha excedit, no ha respectat allò que els protegia, que els ajudava, i per això se l'ha de castigar, han d'escarmentar pels seus pecats. Durant tota l'existència he estat al seu servei, i m'ho paguen odiant-me, insultant-me i maleint-me, no s'adonen del favor que els feia? Ho sento, però aquesta és la meva decisió.

En aquest moment el món em caigué a sobre. El fet d'aconseguir ajudar la humanitat m'havia permès aferrar-me a la vida, tenir una motivació per continuar endavant, però les paraules de la Parca m'havien retornat a aquell dos de juliol tan llunyà. Jo només volia ajudar, hauria donat qualsevol cosa per netejar els meus crims.

Vaig passar molt de temps plantat davant d'aquell home, sense res a fer, reconeixent la inutilitat del meu viatge, sobtadament aquell personatge em mirà tot escrutant-me. Jo sentia com els seus ulls indagaven en la meva ment, llegint les meves penes, i vaig veure compassió en les pupil·les del vell, tot i que només fos per un instant. Aleshores, la Parca aixecà la seva mà, assenyalà la casa del turó, i em digué:

—Veus aquella mansió? Dirigeix-te cap allà i entra-hi. Veuràs un gran armari de fusta, obre'l, és tot teu, un present de part meva.

El vell es posà la mà a la butxaca, va extreure una clau molt rovellada i me la va donar. Vaig córrer cap a la mansió, se'm va acudir que em podia lliurar l'ànima de la meva estimada. Això em va motivar encara més. Vaig arribar davant l'armari, vaig introduir la clau al pany i la vaig fer girar suaument. Les dues portes s'obriren i dins vaig trobar una capa negra i una dalla.

Enrique Caro Molina
1r de batxillerat

Censura

Per un instant, ha semblat que l'aire es daurava
però s'ha tornat feixuc i fred de seguida.
Mira les joguines: ja no són joguines sinó estrelles
de colors suaus, destenyits i macabres.

Oloro els llençols: abans roba estesa, fresca,
ara aquell regust repugnant, ranci, d'alcohol
que ahir era vi i avui és vinagre,
d'afecte,
degenerat en possessió.
Calents i rebregats, fan angúnia i s'enganxen.

Ell fuma, lent, la mirada perduda des de la butxaca
que ara cruix després de tantes tardes de sol.
L'espiral de fum perdent-se, amunt, amunt
abans obria la finestra, però ara fa massa fred.

Llavors torna a acariciar la cigarreta amb els llavis i em mira
d'una manera descarada, febril.
Sorpresa, reconec aquella mirada, la del primer cop
i en forma de súplica, m'ordena que posi música.

Quan et vaig dir que estaves fet de nicotina i gel picat,
que estar a prop teu era com fumar-se una cigarreta,
t'anava a explicar que, si em permets que m'acosti,
la teva olor és com fer-se un milió de ratlles
orenga, llimona i colònia d'hotel
- em couen nas amunt, em fonen per dintre...-
Però no em vas deixar acabar.
Vas posar-te a fer suc de taronja. Com sempre. Com avui.

Es talla dòcilment, sense oferir resistència,
sents el teu cos rodó a la mà, és tota teva,
i et rep amb uns sucus dolços que llepes, excitat.
Però amb pressa la col·loques sobre aquella punxa
giratòria, dolorosa, letal.
Amb força i amb ràbia,
prems i prems
la taronja contra la punxa,
la punxa dins la taronja.

S A N T J O R D I ' 1 0

Prem, va. Prem més,
acabar-la d'esgotar,
fes veure que no veus les llàgrimes
que regalimen sense consol punxa avall
perdent-se en espiral en un mar de plors...
O és sang?

Ha acabat, seu al costat de la finestra,
bevent-se el suc. Oi que és amarg
Vés a saber en què pensa, què veu quan no mira enlloc...
I en aquell moment, em fa molta, molta llàstima.

I ara sense censura:
a les tardes tristes em pregunto si és això, l'amor.

Anna Pérez Martí
2n de batxillerat

Pis trenta-quatre i baixant

Divendres, dues de la matinada, oficines de la companyia d'assegurances "Mori's vostè tranquil" que té com a eslògan publicitari "mai no el deixarem penjat". Tempesta amb fort component elèctric. Pis trenta-quatre i baixant... Trenta-quatre, trenta-tres, trenta-dos... plof... piiiip... plof!

Em cago en l'olla! El que em faltava avui! Divendres nit, sol com un mussol, fent hores extres com un infeliç i, ara, aquesta merda d'ascensor va i es para. Si no torna el llum, qui es presenta aquí abans de dilluns? Si fins i tot he vist com marxaven les de la neteja. Tio, això no pinta bé. Vés-te posant còmode Gaspar. A veure, anem per parts, no t'atabalis. Porto el mòbil? No, tros d'ase, te l'has deixat carregant al despatx. Ja cal que t'oblidis de tota comunicació amb l'exterior, tret que et posis a cridar des del trentè pis com a les pel·lícules. Però si t'haig de ser sincer, ho veig poc efectiu. Doncs res, potser toca relaxar-se i esperar. M'assec, però... estic pensant... quant oxigen pot arribar a consumir un desgraciat atrapat en un ascensor d'un metre quadrat? Caldrà que comenci a estalviar-lo? Ves que demà a la nit no estigui mig ofegat com aquells de l'Himàlaia que no poden ni fer un pas. És clar que... molts passos aquí dins... què més voldria jo. Ai, Gaspar, que això es comença a posar negre. I això suposant que arribi a dilluns, perquè és clar... amb el meu risc cardiovascular i l'angoixa d'estar tancat, igual va i tinc un infart i estiro la pota aquí mateix. Quin final! "Oficinista d'empresa d'assegurances mor, sense assegurar, en un ascensor de la seva pròpia empresa". Seria un bon titular per a la premsa groga. Ja m'ho imagino: "Home de mitjana edat", és clar, perquè... jove, jove, ja no ho sóc... "amb sobrepès", no, no, segur que escriuran obès, que als molt sensacionalistes els encanta exagerar-ho tot. Perquè digues-li naps, digues-li cols... però jo obès, obès, no ho sóc! "Calb"? No, això és intranscendent, això no ho posaran... espero! Gaspar, mira que ja és trist morir-se d'un infart, però a sobre fer-ho sol en un ascensor, ja és massa! Veus, tant fumar, tant fumar. Ostres, el tabac! Ja m'ho deia el metge: "Deixa de fumar, Gaspar, acabaràs malament"... i a sobre el colesterol. Però és clar, aquelles amanides verdes avorrides i soneses... no es poden comparar amb un bon entrepà de pernil amb oli, sucós i deliciós. Pernil, he dit? Què dimonis menjaré jo aquests dos maleïts dies? Ves que no em mori de gana abans que d'un infart! No, ara que hi penso, em sembla que la gent es mor abans de set que de gana, o almenys això deien al Saber viure. És clar, i el tema de l'aigua també el tinc magre! Perquè allò que expliquen dels que es perden al desert i es beuen la seva pròpia orina... ai, Gaspar... que no duraràs ni un telenotícies! Però quan me'n vinguin ganes... bé que ho hauré de fer, no? I no tinc ni una trista bossa de plàstic! Això és patètic, Gaspar! I ja no et dic si m'agafa un recargolament de panxa... millor ni m'ho imagino. Ara que... si no bec ni menjo... poca cosa trauré, que el cos és molt savi i sap economitjar en casos com aquest. Ben pensat, potser no és tan mala idea quedar-se aquí un parell de dies i perdre uns quilets. Ai, Déu meu, que començo a desviar!

Sí, sí, és clar que el titular dirà: “Oficinista solter, grassonet, trobat mort en un ascensor”. I, és clar, la gent farà allò de: “Bé, solter i sense fills... doncs mira... sap greu, però és clar, no és el mateix que un pare de família amb tres fills. Això sí que seria una jugada”. Ostres, és que els solters sense fills no tenim ningú que ens estimi? Una amant? Una veïna? Una mare? La portera? Ni tan sols el pobre cardiològ que lluita inútilment, però amb gran devoció, per abaixar el nostre risc cardiovascular?

Quina vida més desgraciada, Gaspar! Ni tan sols la teva mort estúpida, penjat en un ascensor, commourà els lectors dels diaris. I pensar que jo ara podria estar feliçment casat amb la Sofia, tenir tres o quatre fills i fer pena als lectors... però va aparèixer aquell pet tibet de bomber que no tenia dos dits de front, però taaaaan guapo i taaaaan musculat, que què volies que hi fes jo, amb el meu sobrepès (que no obesitat) i la meua manca d'encant masculí?

I això d'oficinista? Queda tan gris. És ben bé així, tu trobes mort en un ascensor un metge, un advocat o un polític i dius: “Caram, quina tragèdia, pobre tio.” Però si vas i et trobes un oficinista, un més dels milers d'oficinistes que som com formigues grises i insignificants en la societat, el que penses exactament és: “Doncs mira, un de menys... i a sobre era solter... i grassonet.”

Ben pensat, potser no em moro, i em rescataren dilluns, ressec com un pergamí i afamat com una truja en vaga de fam... però viu. Vés a saber. Després d'aquesta reflexió potser em tocarà fer un pensament: deixar de fumar, trobar nòvia, abaixar el risc cardiovascular, perdre pes... bé, no ens passem, no demanem tant! Que a la fi només és una reflexió, tampoc no cal canviar de vida. Quants s'hauran quedat penjats en un ascensor tot un cap de setmana? I vols dir que els haurà canviat tant la vida? Hauran passat pel mateix que jo? Potser és que jo sóc una mica neuròtic, una mica rar... Però mira, el que és clar és que aquests païos i jo, a partir d'ara, compartirem una cosa. Serem companys de dada estadística: “Desgraciats abandonats en un ascensor durant l'any 2009.”

Mira, Gaspar, que sigui el que Déu vulgui. Ja tens una edat... Pren-t'ho amb calma i fuma't el cigarret que et queda! Ai, Gaspar, Gasparet! No fotis que t'has deixat l'encenedor al costat del mòbil que s'estava carregant.

Adriana Turmo Martí
2n de batxillerat

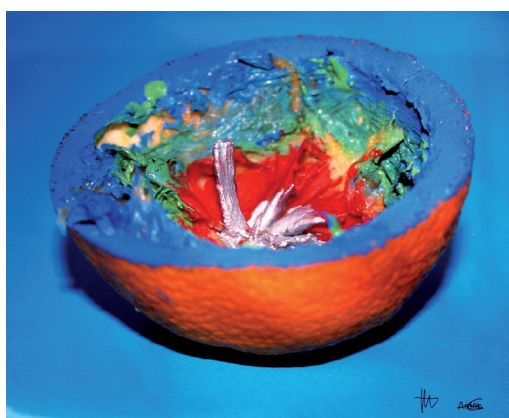
Arts Plàstiques 2010

La dimensió artística de la natura

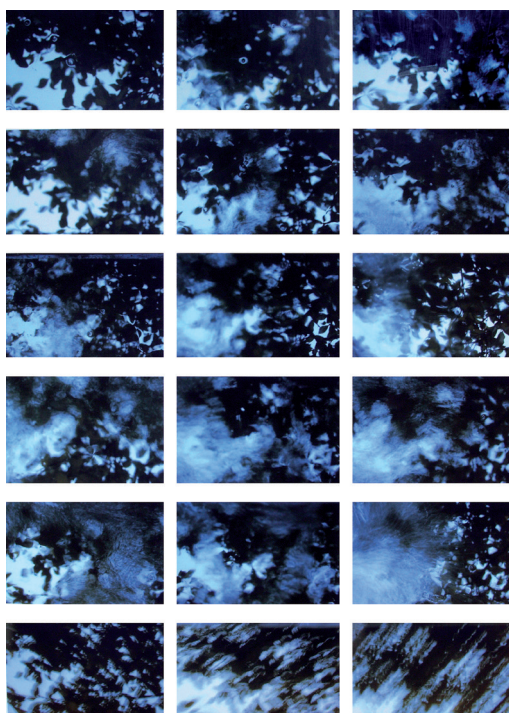
1r de secundària

Mar Vidal Molera
 1r Premi

2n de secundària

Mònica Campmany Garcia
 Andrea Carbonell Guix
 1r Premi

3r de secundària

Xavier del Cerro Martín
 Guillem Munté Jesús
 1r Premi

4t de secundària

Laura Palacio Cano
 1r Premi

1r de secundària

Bisrat Armadàs Gallego
1r Premi

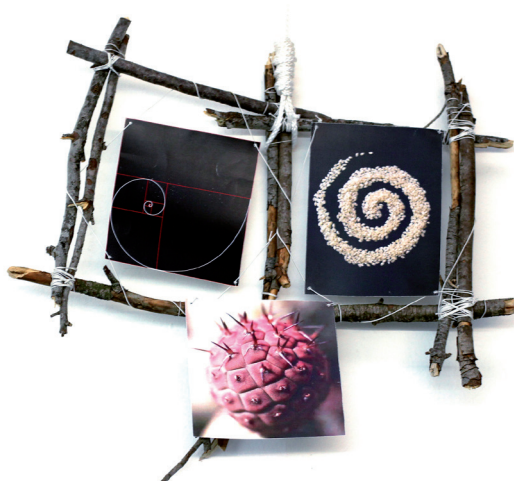
2n de secundària

Marta Girbau Miralles
1r Premi

3r de secundària

Javier Bartolomé Cànoves
1r Premi

4t de secundària

Àlec Lafita Secanilla
Christopher Juvé Sancho
1r Premi

1r de secundària

Maria Mas Ruiz

Sandra Bazín Mata

1r Premi

2n de secundària

Martina Permanyer Rodríguez

1r Premi

3r de secundària

Marta Domingo Tarancón

1r Premi

4t de secundària
 Núria Bielsa Vilardaga
 1r Premi Ex aequo

4t de secundària
 Albert Gran Alcoz
 1r Premi Ex aequo

1r de batxillerat
 Judit Saludes Julià
 1r Premi

2n de batxillerat
 Marta Gutiérrez Pardo
 1r Premi

LVIII

